

РЕШЕНИЕ

№ 17260

гр. София, 21.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав, в
публично заседание на 29.04.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ваня Стоянова

при участието на секретаря Лилия Благоева, като разглежда дело номер **1842** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.268 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба, подадена от Р. С. П., адрес: [населено място], [улица], ат. № 5, връчване на съобщения: [електронна поща] или R..P.@bdoafa.bg срещу Решение № ПИИ-34/05.02.2025 г. на Директора на ТД на НАП С., с което е оставена без уважение жалба с вх. № 94-Р-26/23.01.2025г. срещу Разпореждане с изх. С250022-137-0000309/16.01.2025 г. на публичния изпълнител при ТД на НАП, С., в частта, с което не прекратява поради изтекла погасителна давност събирането на задължения по 7 броя ЕФ: К4760668/27.04.2021 г., К4830921/17.05.2021 г., К4871919/27.05.2024г., К4994887/07.07.2021 г., К5023666/15.07.2021 г. К5257894/18.09.2021г., Г30204/30.03.2021 г., К5257894/18.09.2021г.на МВР.

С жалбата се твърди, че всички посочени във възражението за изтекла погасителна давност електронни фишове, са издадени през отделни месеци на 2021 г. в резултат на заснемане с техническо средство на допуснати нарушения на ЗДвП и единично нарушение по КЗ и са връчени на оспорващата лично на 14.09.2024 г., след изтичане на 3 - годишната погасителна давност по чл. 80, ал. 1. т. 5 от Наказателния кодекс, приложима на основание чл. 11 от ЗАНН и тълкувателно постановление № 1/27.02.2015 г. на OCC от НК на ВКС и OCC и колегия на ВАС по тълк. д. № 1/2014 г. Сочи се, че фиш № К4994887/07.07.2021 г., не е връчен на оспорващата. Останалите 6 броя ЕФ К4760668/ 27.04.2022г., К4830921/17.05.2021 г, К4871919/27.05.2021 г., К4994887/07.07.2021 г., К5023666/15.07.2021 г., К5257894/18.09.2021 г. са връчени на 14.09.2024г.

Според изложеното в жалбата, като основание за отказ за отписване на глобите по давност, в разпореждането на публичния изпълнител, както и в решението на Директора на ТД на НАП С. е прието, че не е изтекъл давностният срок по чл. 82, ал. 3 от ЗАНН. Посочва, че в разпореждането на публичния изпълнител не е обсъдено изтичането на предхождащата го 3 - годишната погасителна давност за преследване по чл. 80, ал. 1, т. 5 от Наказателния кодекс.

При произнасяне по обжалването на въпросното Разпореждане, Директорът на ТД на НАП, С. е изложил мотиви, че аргументите относно изтекла погасителна давност по чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК във връзка с чл. 11 от ЗАНН и Тълкувателно постановление № 1 от 27.02.2015 г. на ВКС и ВАС относно давността на актовете по ЗАНН е следвало да бъдат изложени пред административно наказващия орган, издал електронните фишове. Не споделя изложеното от адм. орган, че съображенията за изтекла погасителна давност представляват оспорване по същество на електронните фишове, поради което същите е следвало да бъдат обжалвани по реда чл. 59 от ЗАНН пред Софийски Районен съд, за което няма данни или доказателства по преписката. Според Директора на ТД на НАП, публичният изпълнител е компетентен да прецени единствено изпълнителната давност по чл. 82 от ЗАНН.

Счита, че е налице непоследователност в аргументите на административния орган относно органа, компетентен да се произнесе по възражението за изтекла обща погасителна давност по чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК във връзка с чл. 11 от ЗАНН, а именно административно наказващия орган или Районния съд. Налице е стеснително тълкуване на правомощията на публичния изпълнител и счита, че несъобразяването на института на общата погасителна давност на задължението би довело до незаконосъобразно принудително събиране на изтекли по давност глоби по електронни фишове, за които изрично е отправено възражение срещу събирането им. Тъй като не административно наказващия орган, а публичният изпълнител е компетентен за принудителното събиране на глобите по електронните фишове, възражението е отправено до публичният изпълнител веднага след като при преглед на данъчно-осигурителната сметка оспорващата е установила, че са отразени като подлежащи на принудително събиране глоби по електронни фишове на КАТ, връчени след изтичането на 3 години от извършване на нарушението и издаването на електронния фиш. В ЗАНН и в ДОПК не се съдържа разпоредба, указваща срок за подаване на възражение за изтекла погасителна давност на публичните вземания, в т.ч. глоби по електронни фишове и същото може да бъде предявено във всеки един момент след като същата е изтекла.

Твърди, че електронните фишове не са обжалвани по същество (същото само по себе си би било изключително трудно след изтекъл повече от 3 годишен период от извършване на твърдяното нарушение), именно поради факта, че са връчени след изтичане на изтеклата обща 3-годишна погасителна давност от извършване на нарушението, обективизирано в издадения електронен фиш, която от своя страна не е спирана или прекъсвана. Доколкото публичният изпълнител към ТД на НАП е органът, компетентен за принудителното събиране на глобите по електронни фишове, възражението за изтекла давност е отправено именно до този орган.

Публичният изпълнител, който е компетентен за принудителното събиране на наложените глоби би следвало да изясни всички факти досежно давността, при наличие на отправено изрично възражение в този смисъл. Според изложеното в жалбата, изпълнителната давност по чл. 82 от ЗАНН започва да тече от влизане в сила на съответния акт, с който отговорността на дееца е ангажирана. Предпоставка, обаче, за влизане в сила на електронния фиш и започването на срока по чл. 82 от ЗАНН, е надлежното му връчване, което следва да е извършено преди да е изтекла обикновената давност по чл. 80, ал. 1, т. 5 или абсолютната давност по чл. 81, ал. 3 от НК. Връчването на електронните фишове след изтичане на погасителната давност за

административно-наказателното преследване води до отпадане на отговорността по фиша, независимо дали е изтекла давността по чл. 82 от ЗАНН. Касае се не за анализ на законосъобразността на електронните фишове по същество, а за преценка на изтекъл срок от издаването на акта до неговото връчване, след изтичането на който държавата в лицето на публичния изпълнител губи правото да претендира събирането на публичното задължение по принудителен ред.

Иска се отмяна на обжалваното решение

В съдебно заседание оспорващата счита, че за ЕФ е приложима погасителната давност по чл. 80, ал. 1, т. 5 от Наказателния кодекс, а не единствено давността по чл. 82 от ЗАНН, тъй като двете давности имат самостоятелен характер и следва да бъдат преценени поотделно, при наличие на направено изрично възражение пред органите на ТД на НАП – С., които са единствено компетентни за принудително събиране на въпросните фишове, а давността е способ за защита срещу принудителното изпълнение. В случай, че жалбата бъде уважена, моли за присъждане на направените разноски по делото, а именно платена държавна такса за обжалване. Ответникът по жалбата – Директора на ТД на НАП С., чрез юрисконсулт Й. намира жалбата за недоказана, а процесното решение на Директора на ТД на НАП – С. за правилно и обосновано. Счита, че публичният изпълнител се е произнесъл правилно и е разгледал така наречената изпълнителна давност по чл. 82 от ЗАНН, като по давността по чл. 80 от НК публичният изпълнител не е компетентен да се произнася, компетентен е Районния съд – С.. Счита, че разпореждането на публичния изпълнител е правилно и законосъобразно. Моли за юрисконсултско възнаграждение.

За да се произнесе, решаващият орган приел за установено от фактическа страна, че Р. С. П. има изискуеми задължения, глоби по електронни фишове в размер на 1 900,00 лв., считано към 24.01.2025 г. Същите са предадени за събиране в НАП след влизането им в сила. На 10.01.2025 г. е подадено възражение за изтекла давност с вх. №1194-17-3/ г., като задълженото лице иска 7 бр. Електронни фишове: К4760668/ 27.04.2022г., К4830921/17.05.2021 г., К4871919/27.05.2021 г., К4994887/07.07.2021 г., К5023666/15.07.2021 г., К30204/30.03.2021 г., К5257894/18.09.2021 г. да бъдат погасени. Въз основа на горепосоченото възражение за изтекла погасителна давност е издадено Разпореждане изх. №С250022-137-0000309/16.01.2025 г. на публичен изпълнител, връчено на 16.01.2025 г., с което е постановен отказ за погасяване на 8 бр. електронни фишове. Посочено е, че този акт е предмет на разглеждане в настоящото производство, единствено в частта за 7 бр. електронни фишове, цитирани в жалбата.

Към момента на произнасяне с разпореждането и към момента на издаване на процесното решение, за описаните задължения не е образувано изпълнително дело, няма предприети обезпечителни или принудителни действия, е посочено в оспореното решение.

След анализ на очертаната фактическа обстановка, предвид доказателствата по преписката и възраженията на жалбоподателя, адм. орган е приел, че разгледана по същество жалбата е неоснователна. Позовал се е на института на давността, че има диференцирана уредба с оглед случаите, когато се погасява наказателното преследване от една страна и когато се погасява изпълнението на наложеното наказание от друга. Според адм. орган исканията на жалбоподателя касаят разглеждане на електронния фиш по същество, като законодателя е предвидил районния съд да се произнесе по този въпрос, а не публичния изпълнител или директорът на ТД на НАП С.._____Адм. орган установява, че не са налице доказателства, сочещи висящо производство относно обжалване на Електронни фишове: К4760668/27.04.2021 г., К4830921/17.05.2021 г., К4871919/г., К4994887/07.07.2021 г., К5023666/15.07.2021 г., К30204/30.03.2021 К5257894/18.09.2021 г., като същите са влезли в сила на 01.10.2024 г. и

предадени за събиране на НАП.

Досежно електронен фиш №K4994887/ 07.07.2021г. е въведената дата на влизане в сила от взискателя МВР - 01.10.2024 г., което кореспондира напълно с развитата се фактическа обстановка по връчване на останалите фишове на 14.09.2024 г. Поради това адм. орган приема, че взискател по отношение на НАП е издателя на електронния фиш, а именно МВР, като при допуснатата евентуална грешка от тяхна страна, същия следва да бъде свален/оттеглен от системата на НАП, като относно законосъобразността следва да се произнесе съответния районен съд.

Решаващият орган, компетентен да се произнесе по правилното и законосъобразно издаване на Разпореждане изх. №C250022-137-0000309/16.01.2025 г., с което е отказано погасяването по давност на посочените 7 броя електронни фишове е приел, че в случая се касае за т.н. „изпълнителска“ давност, представляваща период от време, определен по продължителност от закона, през течение на който, ако носителят на едно субективно право не го упражнява, то се погасява. Възражението за изтекла давност е процесуално право на длъжника, което той може и да не упражни, а да плати доброволно погасеното по давност задължение.

Разпоредбата на чл. 162, ал. 2, т. 5 от ДОПК регламентира, че публични са държавните вземания за паричната равностойност на вещи, отнети в полза на държавата, глоби и имуществени санкции, конфискации и отнемане на парични средства в полза на държавата, за които се прилагат давностните срокове по ДОЖ.

Съгласно разпоредбата на чл. 171, ал. 1 от ДОПК публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок.

Адм. орган е приел, че разпоредбите на ЗАНН се явяват специални по отношение тези в ДОПК. Именно с тях е регламентиран по-краткият срок визиран в разпоредбата на чл. 171, ал. 1 от ДОПК. Като правна последица от действието на така споменатите разпоредби за давността, с изтичането на която се погасява правото да се събере по принудителен ред публичното вземане. Самото публично вземане не се погасява, то остава дължимо. Давността погасява правото да се претендират публичните вземания, но те си остават дължими и могат както да бъдат платени доброволно (чл. 174 от ДОПК), така и да бъдат прихванати (чл. 170 от ДОПК).

В конкретния случай задълженията са по глоби наложени по реда на ЗАНН чрез издадени електронни фишове, поради което по отношение на давността следва да се приложат специалните разпоредби на чл. 82 от ЗАНН.

Адм. орган се е позовал на чл. 79, ал. 1 ЗАНН в раздел IX „Изпълнение на наказателните постановления и решения на съда“, наказателните постановления и решения на съда, с които са наложени глоби или са присъдени парични обезщетения в полза на държавата, се изпълняват по реда за събиране на държавните вземания. Разпоредбата на чл. 82, ал.1, б. "а" ЗАНН предвижда, (че административното наказание не се изпълнява, ако са изтекли две години, когато наложеното наказание е глоба, а разпоредбата на чл. 82, ал. 2 от ЗАНН указва, че давността започва да тече от влизане в сила на акта, с който е наложено наказанието и се прекъсва с всяко действие на надлежните органи, предприето спрямо наказанието за изпълнение на наказанието. След завършване на действието, с което е прекъснала давността, започва да тече нова давност. Съгласно чл. 82, ал. 3 ЗАНН, независимо от спирането или прекъсването на давността административното наказание не се изпълнява, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока по ал. 1 т.е. 3 години, а съгласно ал. 4 разпоредбата на предходната алинея не се прилага по отношение на глобата, когато за събирането ѝ в срока по ал. 1 е образувано изпълнително производство.

Направил е извод, че Електронни фишове: K4760668/27.04.2021 г., K4830921/17.05.2021 г.,

К4871919/27.05.2024г., К4994887/07.07.2021 г., К5023666/15.07.2021 г. К5257844/18.09.2021г., Г30204/30.03.2021 г., К5257844/18.09.2021г. са връчени на 14.09.2024 г. и влезли в законна сила на 01.10.2024 г. Не са налице данни за обжалването им или отмяна от компетентния съд. На основание чл. 82, ал. 1, б. „а“ ЗАНН, двугодишния давностен срок по изпълнение на наказанието започва да тече от 01.10.2024 г. и към момента не е изтекъл, е приел адм. орган.

Адм. орган е приел, че обжалваното Разпореждане изх. №0250022-437-0000309/16.01.2025 г. е издадено от компетентен орган, в съответствие с правомощията му по чл. 226, ал. 1 от ДОПК, като са спазени изискванията за форма и съдържание и на основание чл. 267, ал.2, т. 5 от ДОПК е оставил жалбата срещу разпореждането без уважение, като неоснователна.

По делото е приобщена адм. преписка по издаване на обжалваното решение. Изискана е справка, по искане на оспорващата от СДВР, видно от която за фиш № К4994887/07.07.2021 г. няма налична разписка за връчване на оспорващата, но видно от системата на НАП ИС „Събиране“, направена от публичния изпълнител констатирано, че въведената дата на влизане в сила от взискателя МВР е 01.10.2024 г. Разписка за връчване на ЕФ от 07.07.2021г. не е представена.

При така изяснена фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Правният спор по настоящото дело е относно законосъобразността на Решение № ПИ-34/05.02.2025 г. на Директора на ТД на НАП С., с което е оставена без уважение жалба с вх. № 94-Р-26/23.01.2025г. срещу Разпореждане с изх. С250022-137-0000309/16.01.2025 г. на публичния изпълнител при ТД на НАП, С., с което не прекратява поради изтекла погасителна давност събирането на задължения по 7 броя ЕФ: К4760668/27.04.2021 г., К4830921/17.05.2021 г., К4871919/27.05.2024г., К4994887/07.07.2021 г., К5023666/15.07.2021 г. К5257894/18.09.2021г., Г30204/30.03.2021 г., К5257894/18.09.2021г.

Жалбата, предмет на настоящето производство, е подадена в срока по чл. 267, ал.2 от ДОПК и е допустима, като подадена от надлежна страна.

Разгледана по същество е неоснователна.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен административен орган по чл. 268, ал.1 от ДОПК и е мотивиран от правна и фактическа страна.

Съгласно чл. 266, ал. 1 ДОПК действията на публичния изпълнител могат да се обжалват от длъжника или от третото задължено лице пред директора на компетентната териториална дирекция чрез публичния изпълнител, който ги е извършил. Жалбата се подава в 7-дневен срок от извършването на действието, ако лицето е присъствало или е било уведомено за извършването му, а в останалите случаи - от деня на съобщението.

От данните по делото се установява и не се спори между страните, че оспорващата П. е получила 6 броя електронни фиша на дата 14.09.2024г. лично, а именно К4760668/27.04.2021 г., К48300921/17.05.2021 г., К4871919/27.05.2024г., К5023666/15.07.2021 г., К5257844/18.09.2021г., Г30204/30.03.2021 г. След справка в данъчно-осигурителната система е депозирала възражение от 10.01.2025г. до ТД на НАП на основание чл. 171 от ДОПК за погасени по давност 7 броя ел.фиша. С разпореждане изх. № С250022-137-0000309 от 16.01.2025г. на основание чл. 226 ал.1, от ДОПК ст. публичен изпълнител е отказал да погаси задълженията по горесцитираните ел. фишове, като е приел, че към него момент не е изтекъл на основание чл. 82 ал. 3 от ЗАНН и чл. 171 от ДОПК. И е разпоредил, че не прекратява поради изтекла погасителна давност събирането на задълженията по 7 броя ел. фишове. Приел е, че „Не са налице данни за обжалването им или отмяна от компетентния съд. На основание чл. 82, ал. 1, б. „а“ ЗАНН, двугодишния давностен срок по изпълнение на наказанието започва да тече от 01.10.2024 г. и към момента не е изтекъл“.

Давността е период от време, определен по продължителност от закона, през течение на който, ако носителят на едно субективно право не го упражнява, то се погасява. С

изтичане на определения период от време в закона се погасява правото на принудително събиране на вземанията, но не и самите задължения, като същите могат да бъдат доброволно платени. Съгласно разпоредбата на чл. 171, ал. 1 от ДОПК (в сила от 01.01.2006 г.), публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по- кратък срок. В случая такъв закон се явява Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/, който съдържа изрична уредба за погасителната давност, когато вземането е глоба. С изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания, независимо от спирането или прекъсването на давността, освен в случаите по чл. 188 и чл. 189 от ДОПК.

По аргумент от чл. 82, ал. 1 от ЗАНН, административното наказание глоба не се изпълнява ако са изтекли две години от неговото налагане. Давността започва да тече от влизане в сила на акта, с който е наложено наказанието, и се прекъсва с всяко действие на надлежните органи, предприето спрямо лицето за изпълнение на наказанието, като след завършване на действието, с което е прекъсната давността, започва да тече нова давност според чл. 82, ал. 2 от ЗАНН. В разпоредбата на чл. 82, ал. 3 от ЗАНН законодателят е предвидил и абсолютна давност - независимо от спирането или прекъсването на давността административното наказание не се изпълнява, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока по ал. 1, или по отношение на административното наказание глоба - три години.

Важно е да се отбележи, че чл. 82 и сл. ЗАНН са основания, които са настъпили след влизане в сила на съответния акт, с който е наложено наказание за извършено административно нарушение.

Следователно след връчване на ел. фишове, оспорващата е следвало в 14 дневен срок да упражни правото си на жалба, като пред РС изложи възраженията си за изтекла погасителна давност.

Давността е период от време, определен в закон, с изтичането на който титулярът на едно право губи предоставената му от закона възможност да го осъществи.

Давността бива два вида – давност за преследване и давност за изпълнение.

Според Тълкувателно постановление № 1/27.02.2015 г. на Върховния административен съд и Върховния касационен съд, сроковете по чл. 34 от ЗАНН са давностни, а не – преклузивни. Те определят т.нар. преследвателска давност, т.е. периода от време, през който следва да бъде наложено наказание на нарушителя за извършеното от него административно нарушение.

Преследвателската давност при налагане на наказание с електронния фиш (ЕФ) не е изрично уредена. ЕФ представлява специфичен правен акт, съчетаващ характеристиките на АУАН и на НП, но който не може да бъде приравнен нито на АУАН, нито на НП. Доколкото обаче правомощието на държавата да реализира административнонаказателната отговорност на нарушителя с влязъл в сила електронен фиш не може да бъде неограничено във времето, то следва да се приеме, че с оглед препращащата норма на чл. 11 от ЗАНН в случая с електронните фишове по аналогия намира приложение чл. 80, ал.1, т.5 от Наказателния кодекс (НК). Следователно от довършването на нарушението започва да тече тригодишен срок за издаване на електронния фиш. В настоящия казус, следва да се има предвид, че ел. фишове са издадени.

След като бъде издаден Електронния фиш, то същият следва да бъде връчен на нарушителя с оглед влизането му в сила. В закона обаче няма предвиден и срок, в който следва да бъде връчен посоченият акт. В тази връзка актуален е въпросът за абсолютната давност, която

представлява срок, след изтичането на който, независимо от всички спирания и прекъсвания, се изключва наказателното преследване на нарушителя. Доколкото в ЗАНН липсва уредба, която да урежда и абсолютната давност, то с оглед изричното препращане на чл. 11 от ЗАНН по отношение и на нея следва да намерят приложение разпоредбите на общата част на НК. В съдебната практика се приема, че при това производство намира приложение чл. 81, ал. 3 вр. с чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК. Следователно, независимо от спирането или прекъсването на давността, административнонаказателното преследване следва да се изключи, ако са изтекли четири и половина години от момента на извършване на нарушението и няма влязъл в сила акт, с който да бъде наложено административно наказание.

По отношение на давностния срок за изпълнение на наложеното административно наказание съгласно чл. 82 от ЗАНН, в случай че в рамките на горепосочените срокове е издаден акт, с който е наложена глоба за извършеното административно нарушение и който е влязъл в сила (не е обжалван или е потвърден от съда, въпреки че е обжалвано), то това административно наказание следва да бъде изпълнено в двугодишен срок от влизане в сила на акта, с който е наложено.

Този давностен срок се прекъсва с всяко действие на надлежните органи, предприето спрямо наказания за изпълнение на наказанието. След завършване на действието, с което е прекъсната давността, започва да тече нов давностен срок. Независимо от спирането или прекъсването на давността административното наказание – глоба, не се изпълнява, ако е изтекъл тригодишен срок от влизане в сила на акта, с който е наложено. Изключение от това е налице обаче, в случай че междувременно за събирането глобата е образувано изпълнително производство при държавен или частен съдебен изпълнител.

Съгласно чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК общата давност за преследване е 3 години. Тя започва да тече от деня на извършване на нарушението и се прекъсва с всяко действие, насочено към преследване на нарушителя /например самото издаване на електронен фиш, опит последният да бъде връчен и други/. За електронния фиш намира приложение и абсолютната преследвателна давност по чл. 81, ал. 3 НК. В този случай независимо от спирането или прекъсването на обикновената давност, ако е изтекъл срок от 4 години и 6 месеца от извършване на нарушението, електронният фиш трябва да се отмени. Това важи дори и да е образувано съдебно производство по обжалване. Ако докато тече производството и преди да е приключило с влязъл в сила съдебен акт, изтече абсолютната давност - 4 години и 6 месеца от извършване на нарушението, водачът се освобождава от отговорност на основание изтекла абсолютна погасителна давност, съгласно чл. 81, ал.3 НК.

Давност за изпълнение на наложено наказание - с изтичането ѝ се погасява възможността на държавата да изпълни едно вече наложено наказание.

Давността за изпълнение е уредена в чл.82 от ЗАНН и за електронния фиш тя е 2 години. Тази давност започва да тече след влизане в сила на електронния фиш. С други думи, ако са изтекли 2 години от влизане в сила на електронния фиш и не са предприети действия от страна на компетентните органи (в случая НАП) за събиране на глобата, може да не бъде платена. Абсолютната давност за изпълнение е 3 години, но тя не се прилага ако е образувано изпълнително производство.

В случай, че е образувано изпълнително производство за глоба, за която е изтекла изпълнителната давност, с възражение пред публичния изпълнител от НАП, на когото е разпределено събирането на задължението може да се поиска отписване на задължението съгласно разпоредбата на чл. 173 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК). Ако възражението е основателно, изпълнителното производство следва да бъде прекратено и

задължението отписано и се отразява неактивно в данъчно-осигурителната сметка и при справка да не се отразява като висящо задължение.

В конкретния случай не е образувано изпълнително производство, както се посочи по горе.

За пълнота на изложението, съдът намира, че наведените в жалбата от Р. П. доводи са неоснователни. Цитираната от нея давност /по чл.80, ал.1, т.5 от НК, приложим на основание препращащата разпоредба на чл.11 от ЗАНН/ е давност по реализирането на административно наказателната отговорност. Същата започва да тече от датата на извършване на административното нарушение и важи за сроковете в които може да се издаде електронен фиш. Тази давност се преценя от компетентния съд при проверка законосъобразността на издаването на електронния фиш, но не и в настоящото производство. Тази преценка не е сторена, поради това, че връчените ел.фишове не са обжалвани. Но тази давност е различна обаче от давността по чл.82 от ЗАНН, на която се позовава ответника и която е такава по изпълнението на наложеното административно наказание глоба и която започва да тече от датата на влизане в сила на ел. фиш, а не от датата на извършване на административното нарушение. Т.е. става въпрос за два различни давностни срока с различни начални моменти и с различна продължителност.

Издаден фиш, глобата по който не е платена доброволно в 7-дневен срок от датата на издаването му, съответно електронен фиш, който не е обжалван в 14-дневен срок от датата на връчването му, се смята за влязло в сила наказателно постановление и се изпраща за събиране на публичния изпълнител. Изрично е записано във фишовете, връчени на оспорващата. В заключение дори тълкувателното постановление № 1 от 27.02.2015 г. на ВКС и ВАС, на което се позовава оспорващата, прави разграничение между погасяване на възможността на администрацията да реализира правомощията си и да санкционира нарушителя и погасяването на възможността да реализира правомощията си по изпълнение на наложеното наказание. Макар погасителните основания и в двата случая да са сходни юридически факти (и по чл. 34 от ЗАНН, и по чл. 82 от ЗАНН), в първия те настъпват преди влизане в сила на правоохранителен акт, а във втория – след влизането му в сила, и имат различно правно значение – в първия случай компетентният орган губи възможността да реализира което и да било от правомощията си по правоотношението, а във втория – да реализира изпълнението на наложената санкция. С други думи, понастоящем в ЗАНН са регламентирани два вида давност: погасителна давност, с изтичането на която се погасява възможността компетентният орган да реализира правомощията си по административнонаказателното правоотношение (чл. 34 от ЗАНН), и изпълнителска давност, с изтичането на която се погасява възможността компетентният орган да реализира изтърпяването на наложената административна санкция (чл.82 от ЗАНН). От своя страна, изпълнителската давност може да бъде квалифицирана на обикновена (по чл. 82, ал. 1 от ЗАНН) и абсолютна такава (по чл. 82, ал. 3 от ЗАНН). Един от значителните пропуски в ЗАНН е свързан с липсата на правна регламентация на института на абсолютната погасителна давност. В чл. 34 от ЗАНН няма разпоредба, аналогична на разпоредбата на чл. 81, ал. 3 от НК, уреждаща абсолютната давност. Именно тази празнина се преодолява с приложението на чл. 81, ал. 3, във връзка с чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК, вр. чл. 11 от ЗАНН.

В случай, че са минали три години от установеното нарушение и едва след този срок е връчен на водача фиш за глоба, той може да обжалва фиша на основание изтекла давност за преследване на нарушителя, съгласно чл. 80, ал. 1, т. 5 НК.

В случай, че са минали четири години и половина, в които се включва връчването на фиша и образуването на съдебно производство по обжалване, докато тече производството и преди да е приключило с влязъл в сила съдебен акт, водачът отново се освобождава от отговорност на

основание

на

изтекла абсолютна погасителна давност, съгласно чл. 81, ал.3 НК.

С оглед изложеното всички свои възражения оспорващата е могла да изложи при обжалване на връчените ел. фишове, преди влизането им в сила пред районния съд, в каквато насока самата е представила и съдебна практика.

Както е посочено в обжалваното решение, към момента на постановяването му не е образувано изпълнително производство. Ст. публичен изпълнител се е произнесъл въз основа на искане на оспорващата, след нейна справка в данъчноосигурителната система, да бъдат отписани задължения по 7 броя ЕФ. Приел е, че за всички 7 ЕФ не са налице данни за обжалването им или отмяна от компетентния съд. При тези данни, ст.публичен изпълнител е имал единствена възможност да не уважи искането на основание чл. 82, ал. 1, б. „а“ ЗАНН, двугодишния давностен срок по изпълнение на наказанието започва да тече от 01.10.2024 г. и към момента не е изтекъл, е приел адм. орган.

Що се отнася до ЕФ K4994887/07.07.2021 г., действително постъпи отговор от СДВР, че няма разписка за връчването му, но в системата на НАП ИС Събиране“, направена от публичния изпълнител е констатирано, че въведената дата на влизане в сила от вискателя е 01.10.2024 г., не е представена разписка за връчването на този ЕФ.

По делото доказателства за връчване на ЕФ от 07.07.2021г. не се събраха. Този фиш е въведен от публичния вискател в лицето на МВР в системата на НАП, видно от справка СДВР.

Следва да се има предвид, че към момента на издаване на оспореното решение и потвърденото с него разпореждане, макар и невръчен, за ЕФ от 07.07.2021г. не е изтекла абсолютната погасителна давност и правилно е отказано да бъде отписано задължението. Както се посочи по-горе, в случай, че са минали три години от установеното нарушение и едва след този срок се връчи на водача фиш за глоба, той може да обжалва фиша на основание изтекла давност за преследване на нарушителя, съгласно чл. 80, ал. 1, т. 5 НК.

С оглед на изложеното жалбата се явява неоснователна.

При този изход на спора следва да се уважи искането на ответната страна за заплащане на юрисконсултско възнаграждение, което следва да се определи в минимален размер, съобразно разпоредбата на § 2 ДР ДОПК, вр. чл. 78, ал. 8 ГПК, вр. чл. 37, ал. 1 ЗПП, вр. чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ.

Поради това и на основание чл.268 ал.2 ДОПК, Административен съд София- град, Първо отделение, 4 състав,

Р Е Ш И:

Отхвърля жалбата на Р. С. П., от [населено място], [улица], ат. № 5, връчване на съобщения: [електронна поща] или R.P.@bdoafa.bg срещу Решение № ПИ-34/05.02.2025 г. на Директора на ТД на НАП С., с което е оставена без уважение жалба с вх. № 94-Р-26/23.01.2025г. срещу Разпореждане с изх. С250022-137-0000309/16.01.2025 г. на публичния изпълнител при ТД на НАП, С., с което не прекратява поради изтекла погасителна давност събирането на задължения по 7 броя ЕФ: K4760668/27.04.2021 г., K4830921/17.05.2021 г., K4871919/27.05.2024г., K4994887/07.07.2021 г., K5023666/15.07.2021 г. K5257894/18.09.2021г., Г30204/30.03.2021 г.

ОСЪЖДА

Р.

С.

П.,

адрес: [населено място], [улица], ат. № 5 да заплати на ТД на НАП, С. юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

съдия